

Kiss Székely Zoltán

Őszi verőfényben

Moha-puha kézzel simogat az ősz,
sárga lombok hullnak melankóliába,
a gát fölött őszi eső Marost tetőz,
a Hétfák üstökét kósza szél cibálja.

A Cinege-tetőn csak ódöngök magamban,
gyermekkori emlék ördögszekért gördít,
s vád olvad lassan a szeptemberi napban.
Ide állítottál! De ki áll ma őrt itt?

Oroszlán-idő

Öcsémnek

Ősz van. Létem magánya kezemre kívül —
barna foltos, csapzott tollú réti héja.
Mire pirkad, karma nyoma bőrömrre hűl:
pórusaim pókhálórác tánc. Híja

otthoni tájnak elmenekül. Elrebben
sohasemvolt lombjuk vesztett pónyikoknak
alma-bája. Sáraranyukba öregszem.
Májfoltos avarból ködök moco-rognak.

Őszirózsák tövének fanyar illatát
a gyertyák füstje ködpaplan alá űzi.
Méhviasz mannáját lélegzem szájon át.
Cserződöm régvoltak emlékéen. Kitűzi

fölénk fényzászlaját egy hullócsillag
leonida. S az ég pora békésen
közénk visszfényül. Ebháton ballag
bús oroszlán-időnk: megérkezésem.

2013. Halottak napja

Vakmerőség

A költői tett negentrópia —
— szervezi a létet a szavaknak.
A vers mögött — a réseken — átsejlem én.
Vakmerőség volt, hogy újrakezddtem.
De csak én tudom elmondani azt,
amit érzek. Hiányt pótolok.
Kinn hangok, melyek csak
akkor hallhatók, ha lehull
a holnapi hó.

Sejtetés — a pontosan-le-nem-fordíthatóság.
Eljutni a határimig.
Minden mulandó csak hasonlat.
Mi más lehetne céloom?

Az utazó csak saját ürességét járja körül.
Csak a lélek árnyékai vetülnek ki belőlem.
Saját gondolataimat írom ki!
A tudás fénye szeretet nélkül elvakít.
A fény felébred, a szeretet időtlen.
A test lélekké lényegül.
Mikor a lélek formát ölt, szellemmé gyúródik.
S a test meghal: felszívódik.
Az ébrenlét egy világba költözteti az ébredőket.
Az álom kinyitja mindenki előtt saját világát.
minden menekül önmaga elől s az idő széthasad.
Fény addig ér bennem, mint az álmom.
Az idő szakadéka bennem mélyül.
S a mélyben a gondolat megöl.
A hit átküzdi magát a tudáson, csak akkor válik hitté.
Az igazi hit nehezíti az életet.
Az elvárás — félreértett erdei csönd.
A költészet hattyúja hallgat a Mindenség szélén.
Az időt benne kell hagyni a dolgokban.
Csak így válik újrateremthetővé.
A végzet kezdete?
Mindenki a sors elől menekül.
S belegabalyodik a sorsba
Két lábon állni csak éber állapotban lehet.
